

In dankbare herinnering aan

Herman van Hazendonk

echtgenoot van Miep Van de Venne

Culemborg 25 juli 1936 Bad Bentheim 15 april 2015

Herman deed alles wat hij deed met een enorme inzet en stond altijd klaar voor anderen. Hij beschreef zichzelf ooit zo: "Ik heb een groot engagement, lever altijd een optimale inspanning en vind dat ik dat aan mijn omgeving verplicht ben." Daarmee heeft hij zichzelf voortreffelijk getypeerd. Hij was begaan met iedereen om zich heen: niet alleen met zijn gezin en kleinkinderen, maar ook met zijn medewerkers, vrienden, clubgenoten en met iedereen die in wat voor hoedanigheid dan ook om advies kwam vragen. Het is geen toeval dat menig zakelijke relatie tot een vriendschap is uitgegroeid.

Door zijn beroep kwam hij in aanraking met mensen op beslispunten in hun leven. Hij maakte altijd tijd vrij om een luisterend oor te bieden en zocht onvermoeibaar naar een compromis dat recht deed aan alle partijen.

In de sport was hij echter compromisloos: "Ik laat geen set zomaar lopen, ik stap nooit af." Vooral het wielrennen was zijn grote uitlaatklep voor de dagelijkse beslommeringen. Daar heeft hij letterlijk tot op het laatste moment van genoten, getuige zijn laatste woorden: "Bergaf en wind in de rug, zo zou het altijd moeten zijn."

Herman schreef veel en graag: spitsvondige toespraken, liedjes of gedichten bij feestelijke gebeurtenissen of een troostend woord op moeilijke momenten in iemands leven. Zelfs zijn eigen leven heeft hij beschreven, in 1998 bij zijn afscheid van kantoor in "Heden Verleden" en in 2013 ter gelegenheid van zijn 50-jarige huwelijk met Miep in "Waar blijft de tijd?". Voor ons nu dierbare, tastbare herinneringen.

Hij genoot van zijn kleinkinderen en vond het heerlijk om iets met ze te ondernemen. Pas nog ging hij met Joost naar FC Twente. Rond hun twaalfde verjaardag mochten ze allemaal met opa en oma op vakantie. Bij zijn jongste kleindochters kreeg hij haast, want je weet nooit hoe lang je gezond blijft. Opa en oma zijn daarom wat eerder, nu twee jaar geleden, met Maartje en Anne op stap gegaan.

Ouder worden vond Herman moeilijk: niet meer meekunnen in de voorhoede van het fietsclubje, minder om advies gevraagd worden, constateren dat alles trager gaat. Gelukkig is hem een moeizaam einde bespaard gebleven. Voor ons is het een immens verlies.

Wij kijken met grote dankbaarheid terug op zijn leven en alles wat hij voor ons en anderen heeft betekend.

Voor uw medeleven na het overlijden van Herman zijn wij heel dankbaar.

Miep, kinderen en kleinkinderen